

РЕШЕНИЕ

№ 6581

гр. София, 02.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Цветелина Георгиева

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **8082** по описа за **2023** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр.чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Д. Г. П., срещу съдебно решение № 3120 от 02.07.2023 г. по н.а.х.д. № 5839/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 9-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 21-4332-023447/16.11.2021 г., издадено от началник група към СДВР – ОПП, с което на основание чл. 53 ЗАНН на касатора са наложени: 1.) административно наказание „парична глоба“ в размер на 50.00 лева за извършено административно нарушение по чл. 104а ЗДвП, вр. чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП; 2.) административно наказание „парична глоба“ в размер на 50.00 лева за извършено нарушение по чл. 137а, ал. 1 ЗДвП, вр. чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 ЗДвП и 3.) административно наказание „парична глоба“ в размер на 10.00 лева за извършено административно нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП, вр. чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 1, 2 ЗДвП и са отнети 12 контролни точки на основание Наредба № Из-2539 на МВР.

В касационната жалба се навеждат съображения за неправилност на оспорения съдебен акт поради нарушение на материалния закон и допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Поддържа, че нарушенията, за които е ангажирана административнонаказателната му отговорност, не са описани в

достатъчна степен, като по този начин е нарушена императивната разпоредба на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. Твърди, че в хода на въззивното производство са останали недоказани факти, относими към съставомерността на нарушенията. Моли съда да отмени оспорения съдебен акт и отмени НП.

Ответникът по касационната жалба – началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Съгласно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Районният съд е приел за установено, че на 01.11.2021 г. в 8:00 часа правоспособният водач Д. П. управлявал МПС товарен автомобил „М. 411 ЦДИ“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]. По време на управлението на своя автомобил с едната си ръка П. държал и въртял волана, а в другата си ръка имал телефон и го използвал. П., като водач по ЗДвП, не използвал също и обезопасителен колан, с какъвто е било оборудвано самото МПС, не носел СУМПС и контролния талон. По същото време и на същото инкриминирано място, на близко разстояние в посока товарния автомобил, свидетелите Т. и Д. – полицейски служители – автоконтрольори към СДВР – ОПП, докато изпълнявали служебните си задължения, възприели начина на шофиране на П. и го спрели за проверка. След като се легитимирали, поискали документите му за проверка, като му разяснили констатираните от тях нарушения – че бил без обезопасителен колан и че използвал с едната си ръка телефонно устройство, докато правоуправлявал с другата си ръка върху волана на инкриминираното МПС. Водачът не представил СУМПС и контролния талон към него. Така за нарушенията бил съставен АУАН, серия АВ, бл. № 115659/01.11.2021 г. Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП, с което на касатора са наложени: 1.) административно наказание „парична глоба“ в размер на 50.00 лева за извършено административно нарушение по чл. 104а ЗДвП, вр. чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП; 2.) административно наказание „парична глоба“ в размер на 50.00 лева за извършено нарушение по чл. 137а, ал. 1 ЗДвП, вр. чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 ЗДвП и 3.) административно наказание „парична глоба“ в размер на 10.00 лева за извършено административно нарушение по

чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП, вр. чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 1, 2 ЗДвП и са отнети 12 контролни точки на основание Наредба № Из-2539 на МВР.

Въз основа на така установената фактическа обстановка СРС е извел извод за законосъобразност на НП по съображения, че е издадено от компетентен орган и в съответствие с изискванията на ЗАНН по отношение на необходимото съдържание, процедура и срокове за издаването му, при липса на процесуални нарушения в административната фаза на процеса. Съдът е приел още, че нарушенията от НП са безспорно доказани от обективна и субективна страна, квалифицирани са правилно от наказващия орган, а наложените на жалбоподателя санкции са съответни по вид и размер на установеното виновно поведение, като деянията не могат да бъдат квалифицирани като маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН. По изложените съображения съдът е достигнал до извода, че административнонаказателната отговорност на деца е ангажирана законосъобразно, поради което е потвърдил обжалваното НП.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства.

Съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Изводите на въззивния съд за доказаност на нарушенията и за липса на процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка и се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, като същите са в съответствие с материалния закон и събраните по делото доказателства. СРС е анализирал събраните по делото доказателства – както гласни, така и писмени и на тази база обосновано е приел, че касаторът е осъществил състава на нарушенията, визириани в нормите на чл. 104а ЗДвП, чл. 137а, ал. 1 ЗДвП и чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП. Правилно районният съд не е кредитирал показанията на свидетеля Н. с мотив, че същият е в близки отношения с жалбоподателя П. и излага в негова ползва твърдения за благоприятни факти, за да се избегне ангажирането на административнонаказателната му отговорност. Правните изводи са изведени при надлежно установена фактическа обстановка, без да са останали неизяснени обстоятелства, които да ги компрометират. В тази връзка неоснователни са доводите в касационната жалба за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в кредитиране показанията единствено на показанията на полицейските служители. В случая ангажираните от касатора доказателства- свидетелски показания на Д. Н., не са достатъчни за оборване на установената в АУАН фактическа обстановка. Следва да се има предвид, че не полицейските служители са заинтересовани свидетели, те изпълняват служебните си задължения и липсват каквито и да е данни за тяхна лична заинтересованост от изхода на делото. СРС не е допуснал никакви процесуални нарушения при цененето на доказателствата в тяхната съвкупност, правото на защита на наказаното лице не е нарушено по никакъв начин. Съдът не дава вяра на показанията на св. Н., тъй като преди всичко с оглед близките му отношения с жалбоподателя е заинтересован от изхода на спора, а и се разколебават от удостоверените в АУАН обстоятелства, които са били констатирани непосредствено. Съдът основателно е отчел, че за нарушения по чл. 104а ЗДвП и чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП П. е бил наказван, видно от данните от справка – картон на СДВР, която опровергава показанията на св. Н., че жалбоподателят не е допускарл други нарушения като водач на МПС. В тази връзка, правилно районният съд е кредитирал показанията на двамата полицейски служители, разпитани като свидетели, като пълни, последователни, изчерпателни и детайлни на

изложената фактическа обстановка. В случая обстоятелства, с оглед на които е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, са правилно установени в съдебното производство, въз основа на събраните по делото както гласни, така и писмени доказателства. Противно на доводите на касатора, направеното описание на установените нарушения съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушенията, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при което тези елементи са осъществени. Налице е пълно съответствие между описанието на нарушенията от фактическа страна и нарушените законови разпоредби, като приложените от административнонаказващия орган санкционни норми съответстват на всяко от установените нарушения. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушенията, които се санкционират и установените обстоятелства, при които са настъпили и извършени. Обосновано и в съответствие с останалия събран по делото доказателствен материал съдът е кредитирал показанията на разпитаните свидетели в тяхната взаимовръзка и обусловеност и въз основа на личните си възприятия при непосредственото събиране на доказателствата е изградил мнението си относно тяхната достоверност като е изложил мотиви за преценката си. При положение, че по делото не са събрани други доказателства, които да внасят съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка и достоверността на събраните гласни доказателства, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин. Не са налице разминавания в установените факти по случая, в степен, която да предизвика отмяна на издадения административно-наказателен акт.

Съгласно изричната норма на чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай актосъставителят и свидетелят, посочен в АУАН, са се подписали под съдържащите се в него констатации относно фактическата обстановка при извършване на нарушението, като показанията, дадени от актосъставителя пред СРС безпротиворечиво и категорично подкрепят административнонаказателното обвинение. В тази връзка, следва да се има предвид, че касаторът не е ангажирал, нито посочил други доказателства, извън гласните чрез разпита на свидетеля Н., които да опровергават показанията на другите двама свидетели. В случая обстоятелствата, с оглед на които е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, са правилно установени в съдебното производство, въз основа на събраните по делото както гласни, така и писмени доказателства.

Изводите на съда, че са налице извършени административни нарушения по чл. 104а ЗДвП (според която разпоредба, на водача на МПС е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен чрез устройство, позволяващо използването на телефона без участието на ръцете му), чл. 137 а, ал. 1 ЗДвП (според която разпоредба водачите и пътниците в МПС от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, използват обезопасителните колани, с които МПС са оборудвани) и чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП (в редакцията към момента на извършване на нарушението – според която разпоредба водачът на МПС е длъжен да носи СУМПС и контролния талон към него), са направени при спазване на изискването по чл. 305, ал. 3, пр. II НПК във вр. с чл. 84 ЗАНН след преценка на всички доказателства по делото и по вътрешно убеждение.

Предвид гореизложеното, в рамките на дължимата по силата на чл. 218 АПК проверка, настоящата съдебна инстанция не констатира наличието на визираните в чл. 348, ал. 1 НПК касационни основания, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските: Страните не претендират разноски.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 3120 от 02.07.2023 г. по н.а.х.д. № 5839/2023 г. по описа на СРС, НО, 9-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: